

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

VII. Quam unitatem habeat natura Vniversalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

autem Doctissimi PP. Complutenses Log. Disp. 3. q. 3. n. 29. docent naturas illas non esse formaliter divisas, sed materialiter tantum, numericè & realiter; nil obstat: quia, licet dici possent formaliter negativè indivisæ ex parte objecti, dici tamen non possunt formaliter positivè indivisæ ex parte objecti, quæ indivisio requiritur, ad hoc ut natura fiat Universalis per præcisionem objectivam, prout condistinguitur contra formalem Nominalium. Ex parte actus, siue formaliter abstractione omnino extrinsecâ objecto, concedo minorem: abstractio enim duas naturas attingit, sed ita confusè, ut non distinguat, an sint duæ, vel una.

cxiv. Ad Confirmationem. Respondeo; transeat totum, quia non ideo natura statim est unacommunis multis, ut patebit Dub. 8°, ed quod in ea non reluceat diversitas, sed tantum sequitur, quod non sit hæc. Deinde quæro, an ly *nulla diversitas* se teneat ex parte actus; an ex parte objecti, ut contra actum distinguitur. Si 1um, unitas non est objectiva; si 2um, unitas esse debet intrinseca & intrinsecè communis multis, quod impugnamus.

RESOLUTIO III.

cxv. Dico 3°. natura fit Universalis per abstractionem, seu præcisionem formalem.

cxvi. Probatur 1°. Refutatione oppositarum sententiarum.

cxvii. Probatur 2°: quia per illam præcisionem formalem habetur totum, quod ad Universale requiritur, unitas scilicet per intellectum, de qua dubio sequenti, & multitudo à parte rei.

DVBIUM VII.

Quam unitatem habeat Natura Universalis.

cxviii. Antè Resolutionem
Suppono 1°. omnes, qui asserunt distinctionem naturæ à singularibus objectivam formalem, prout opponitur fundamentali objectivæ, partim esse intrinsecam formalitatibus, quæ post intellectum formaliter objectivè distinguuntur, & partim extrinsecam ratione actus distinguunt, quem connotat, & essentialiter in obliquo importat; consequenter asserere debere, unitatem naturæ Universalis objectivam formalem prout opponitur fundamentali objectivæ, partim esse naturæ Universalis intrinsecam, partim extrinsecam, ratione actus confundentis multa per modum unius, quem connotat, & essentialiter in obliquo importat. Sequela tenet à pari.

cxix. Suppono 2°. omnes alios, qui dicunt distinctionem naturæ à singularibus objectivam formalem, prout opponitur fundamentali, esse totam intrinsecam naturæ in ordine ad connotatum extrinsecum, actum scilicet distinguentem, sic nempe, ut antè hunc actum, sit quidem tota intrinseca illis secundum entitatem, non verò secundum formalitatem siue denominationem præcisè distinctionis objectivæ; similiter dicere debere unitatem naturæ Universalis objectivam formalem, prout opponitur fundamentali, esse totam intrinsecam naturæ Universalis, in ordine ad connotatum extrinsecum, actum scilicet confundentem multa per

R. P. Francisci Bone Spei Logica.

modum unius, sic nempe, ut antè hunc actum, sit quidem tota intrinseca naturæ Universalis secundum entitatem, non verò secundum formalitatem, seu denominationem præcisè unitatis objectivæ. Sequela tenet à pari.

cx. Suppono 3°. Plerosque Thomistas, qui volunt distinctionem objectivam formalem, prout opponitur fundamentali, esse totam intrinsecam formalitatibus objectivè distinctis per resultantiam post actum objectivè distinguentem; eodem modo velle debere, unitatem naturæ Universalis formalem, prout opponitur fundamentali, esse totam intrinsecam naturæ Universalis per resultantiam post præcisionem objectivam. Sequela etiam tenet à pari. His suppositis, sit

RESOLUTIO I.

cxxi. Dico 1°. etiam gratis concessio, quod dentur præcisiones objectivæ, natura Universalis non habet unitatem objectivam formalem, prout opponitur fundamentali, partim sibi intrinsecam, & partim extrinsecam, ratione actus intellectus confundentis multa per modum unius, quæ connotat, & essentialiter in obliquo importat.

cxii. Probatur 1°, quia, ut patet ex Resol. 2°. dubii præcedentis, præcisiones objectivæ ad talem unitatem nihil juvant, & Universalis unitas, quæ parte intrinseca naturæ Universalis, siue objecto conceptus Universalisantis, satis improbat ex ibidem dictis, ergo, &c.

cxiii. Probatur 2°: quia illa unitas, quæ parte intrinseca, deberet esse realiter eadem cum Petro, Paulo & cæteris individuis humanis; sed hoc dici non potest, ergo, &c. Probatur major, quia deberet posse affirmari de Petro, Paulo, &c. nihil verò potest affirmari de alio, quod non est realiter idem cum illo. Probatur minor; quia, cum illa unitas sit indivisibilis, jam Petrus, Paulus, &c. includerent aliquid idem realiter, ac per consequens ad quæ realiter non distinguuntur, contra experientiam.

cxiv. Respondebis, illam unitatem objectivam esse objectivè tantum indivisibilem, realiter verò divisi in Petrum, Paulum & cætera individua humana. Sed

cxv. Contrà 1°. si objectivè una & realiter divisa, ergo idem est objectivè unum & objectivè multa, quia realiter multa sunt objectivè multa; contradictoriè autem repugnat, idem esse objectivè unum & objectivè multa.

cxvi. Contrà 2°. ly *unitas objectivè indivisibilis*, quæ parte intrinseca, dicit aliquid intrinsecè distinctum à Petro, Paulo, &c. in quos est realiter divisa, vel non?

cxvii. Si prius, sequitur 1° antè præcisionem, in Petro v. g. esse duo intrinsecè distincta, & per consequens distinctionem Scotisticam mediam inter illa, ac proinde realem, de qua supra Tract. 1. Disp. 2. Dub. 5°. Sequitur 2°, idem ens objectivè indivisibile esse intrinsecè unum objectivè, & intrinsecè multa objectivè. Sequela patent, quia intellectus noster siue ipsius præcisio, utpote rei omnino extrinseca, nihil mutat in re intrinsecè; & si aliquid mutaret in re intrinsecè, sequeretur non tantum mutare intrinsecè objectivè, sed intrinsecè realiter; quia hoc, quod mutaret, quæ parte intrinsecum inciperet esse, &

F

antè

antea non fuisset, objective intrinsecè distinctum, in re autem illa unitas esset ens intrinsecè unum objective, ut supponitur, & intrinsecè multa objective, utpotè realiter multa.

CXXXIII. Si posterius, sive si nihil dicat intrinsecè distinctum à Petro, Paulo, &c. ergò vel Petrus, Paulus, &c. sunt realiter idem, vel unitas objectiva formalis prout opponitur fundamentali, quâ parte intrinseca, est multiplex, non secus ac Petrus, Paulus, &c. ac per consequens, quâ parte intrinseca, non est formalis objectiva unitas, sed multiplicitas; neque sic proinde, unitas formalis naturæ Universalis ut unitas formalis, est partim intrinseca, sed tota extrinseca ex parte actus, ut infra docebitur.

CXXXIX. Dixi etiam gratis concessio, quòd dentur præcisiones objectivæ; quia illis negatis, omninò evidens est unitatem naturæ Universalis esse omninò extrinsecam, & se tenere ex parte solius præcisionis formalis.

RESOLUTIO II.

CXXX. Dico 2°. etiam gratis concessio, quòd dentur præcisiones objectivæ, naturæ Universalis non habet unitatem formalem prout opponitur fundamentali, totam intrinsecam naturæ Universalis, sive objecto conceptus Universalis, in ordine ad connotatum extrinsecum, conceptum scilicet Universalis, sic ut ante hunc conceptum, sit quidem secundum totam entitatem, non verò secundum formalitatem unitatis objectivæ.

CXXXI. Probatur 1°. ut præcedens Resolutio, quia ut patet ex Resolutione 2ª dubii præcedentis, præcisiones objectivæ ad talem unitatem nihil juvant, & talis unitas, quâ parte secundum totam entitatem intrinseca naturæ Universalis, sive objecto conceptus Universalis, satis improbat ex ibidem dictis, ergò, &c.

CXXXII. Probatur 2°. quia si unitas naturæ Universalis illi sit tota intrinseca secundum entitatem ante actum extrinsecum præcisionis, quem connotat, etiam erit illi tota intrinseca secundum formalitatem unitatis objectivæ, ante actum extrinsecum præcisionis, quem connotat; sequela est falsa secundum ipsos, ergò & id unde sequitur.

CXXXIII. Probatur sequela, quia unitas naturæ Universalis non habet per actum extrinsecum præcisionis, quem connotat, quòd sit illi naturæ tota intrinseca secundum formalitatem unitatis objectivæ; ergò illud habere debet, quia est naturæ Universalis tota intrinseca secundum entitatem ante actum præcisionis, quem connotat: ergò si tota intrinseca sit secundum entitatem ante actum præcisionis, quem connotat, etiam erit illi tota intrinseca secundum formalitatem unitatis objectivæ ante actum extrinsecum præcisionis, quem connotat; consequentia hæc patet, quia non est unde aliunde illud habere possit; probatur antecedens, quia actus extrinsecus præcisionis est totus extrinsecus naturæ Universalis; ergò unitas naturæ Universalis, non potest per illum habere, quòd sit secundum formalitatem unitatis objectivæ tota intrinseca naturæ Universalis.

CXXXIV. Confirmatur hæc consequentia: unitas naturæ Universalis secundum formalitatem unitatis objectivæ; nihil aliud est, quàm de-

nominatio formalis unius; sed quâ intrinseca, illa non potest, etiam partialiter, haberi, per actum præcisionis, utpotè totaliter extrinsecum, ergò, &c.

CXXXV. Respondebis, denominationem formalem unius, non haberi formaliter, sive tamquam à forma partiali per actum extrinsecum; sed conditionaliter tamquam à conditione finè qua non. Sed

CXXXVI. Contrà 1°. jam sequitur, unitatem naturæ Universalis formaliter, & secundum formalitatem unitatis objectivæ, distingui realiter ab unitate naturæ Universalis sumptæ secundum entitatem, quod ipse non admiseris. Probatur sequela, quia secundum formalitatem pendebit ab actu extrinsecum præcisionis tamquam à conditione, ut dicis, & secundum entitatem non pendebit, quæ sunt contradictoria; illa verò distinguuntur realiter, de quibus affirmantur contradictoria.

CXXXVII. Contrà 2°. denominatio formalis unius nihil aliud est, ut infra probabitur, quàm actus confusus & multa, quæ per illum confusè representari dicuntur; sed ante illum actum confusum erant multa, & non erat denominatio formalis; & præcisèposito illo actu confuso ponitur, & ablato tollitur; ergò habetur formaliter, sive tamquam à forma saltem partiali, & non conditionaliter tantum sive tamquam à conditione, per actum præcisionis extrinsecum; ac per consequens non est tota intrinseca. Probatur consequentia, quia in eo consistit formalitas alicujus rei, quo præcisèposito, res ponitur, & quo præcisèablato, res tollitur.

RESOLUTIO III.

CXXXVIII. Dico 3°. etiam gratis concessio, quòd dentur præcisiones objectivæ, naturæ Universalis non habet unitatem formalem prout opponitur fundamentali, totam intrinsecam naturæ Universalis, per resultantiam post præcisionem.

CXXXIX. Probatur 1°. quia illa resultantia, vel est ipsa unitas formalis prout opponitur fundamentali? vel est actio quædam illius productiva? neutrum dici potest, ergò, &c. Probatur minor, non 1^a, quia cum incipiat esse post præcisionem, & antea non fuerit, jam unitas formalis naturæ Universalis, ut intrinseca naturæ Universalis, à natura Universalis distinguere- tur intrinsecè realiter, quod supra toties impugnatum est. Non etiam 2^a, quia juxta Aristotelem, Ad relationem non datur per se motus, id est, actio. Deinde unitas formalis naturæ Universalis, non secus ac ipsa actio, à natura Universalis realiter (ut dictum est) intrinsecè distingueretur.

CXL. Probatur 2°, quia illa resultantia intrinsece unitatis formalis, est omninò superflua; siquidem posita solâ abstractione formali sufficienter habetur, ut sequenti Resolutione patebit; nec unitas formalis habita per resultantiam aptior est ut faciat naturam unam formaliter affirmabilem de multis, quàm unitas formalis objectiva præcisionis objectivæ, in qua juxta illam sententiam fundatur, ergò, &c. 2^a. pars antecedentis patebit consideranti Resolutionem 4^{am}. & 5^{am}.

CXLI. Probatur 3°, quia inde sequeretur, Petrum

trum Romæ existentem, & Paulum in Indiis, fieri intrinsecè unum per resultantiam unitatis intrinsecæ, ex eo, quòd ego hîc existens, ab illis per conceptum confusum naturam humanam abstraham, quod 1º intuitu absurdum valdè est, ergò, &c.

RESOLUTIO IV.

CXLII. **D**ico 4º. natura Universalis habet unitatem formalem, prout opponitur fundamentalis, omninò extrinsecam naturæ Universalis. Ita Nominales, quos plures è Recentioribus Doctissimi, ut PP. Hurtadus, Arriaga, Oviédus, &c. sequuntur.

CXLIII. Probatur, quia, rejectis aliorum sententis, naturæ Universalis unitas non videtur alio modo explicari posse, quàm per unitatem conceptus multa per modum unius confundentis: sed illa est omninò naturæ Universalis extrinsecæ, non secus ac ipse conceptus; ergò, &c. Probatur major, ex eo præcisè quòd conceptus confusus, ita in Petrum & Paulum v. g. feratur, ut illos inter se non distinguat, sive ita, ut eorum hæcceitates ex parte sua non attingat, fiant indistincti, & quid unum sub conceptu; quia ut sic non attinguntur hæcceitates, quibus sub conceptu erant distincti, & multa; nec alia unitas requiritur ad hoc, ut natura sit formaliter Universalis, imò omnis alia contradictionem involvit, ut vidimus, vel superfluitatem, ergò, &c.

CXLIV. Confirmatur, non datur Universalis antè intellectum, ut satis patet ex Resolutione hac & aliis Dub. 6. præmissis, ergò unitas illius (quandoquidem consistet pluralitatem illius esse antè intellectum) debet esse ab intellectu per conceptum multa per modum unius confundentem, & non per objectivè præcindentem, ut patet ex tribus primis huius dubii Resolutionibus.

CXLV. Obijcies tamen 1º. ex Patre Comptono Logica Disp. 30. Sect. 2ª, ubi sententiam Arriagæ impugnatur. Actus illæ confundens multa per modum unius, non est indistinctio, ergò non denominat objectum indistinctum & unum. Probatur antecedens, quia si Angelus suprà actum istum reflectat, vi illius cognoscat plura, sive, in illo actu cognoscat illum representare unum, duo, &c. & non unum tantum; ergò non est indistinctio.

CXLVI. Confirmatur ex eodem ibidem, si Petrus uno actu tres leones cognoscat, & alio alios tres; primus actus non erit ita confusus, quin distinguat tres leones, quos attingit, ab aliis tribus, qui ab alio actu distinctè attinguntur; ergò non est indistinctio.

CXLVII. Respondeo distinguendo antecedens, actus ille confundens multa per modum unius, non est indistinctio ex parte objecti, concedo antecedens; & ratio est, quia nihil mutat in objecto, & illud est plura individua, ut supponitur: ex parte actus, nego antecedens. Ad probationem autem antecedentis, Respondeo Angelum, sic suprà actum istum reflectentem, ut clariùs objecta illius non representent, quàm per actum istum represententur, non magis cogniturum plura ex parte actus, quàm illa directè cognoscens, licet prout hic, sit cogniturus plura ex parte objecti, ea inter se in actu exerci-

to per modum unius confundendo; quod ultro concedimus.

Ad confirmationem

CXLVIII. Respondeo, admissio casu assumpti, distinguendo sequelam. 1º conceptus non erit ita confusus, quin negativè distinguat tres leones, &c. concedo sequelam; quin positivè eos distinguat, nego sequelam: neque enim illos distinguat, neque confundet positivè; quia illos alios tres, à quibus hos distinguat, non attingit; distinctio autem est inter duo extrema. Numquid distinctiùs (inquit idem Pater Comptonus) illos tres agnoscit, quàm si simul alios tres confunderet? si verò distinctiùs, ergò distinguit. Respondeo, hoc quidem sensu distinctiùs, quòd hos tres modò cum illis tribus positivè non confundat, quod tunc faceret; nulla tamen ratione distinctiùs, quòd hos tres positivè ab illis tribus distinguat, quod intendit Pater Comptonus, nè alioqui frustrà contendat. Numquid (querit ulterius) Angelus videt, quomodò illi duo actus ex parte objecti differant? Respondeo non videre, si objecta clariùs non videat, quàm per illos actus à directè cognoscente cognoscantur; quia, ut dixi, illi duo actus, ita objecta sua attingunt, ut illa inter se, nec positivè distinguant, nec positivè confundant, sed negativè tantum. Quomodò igitur (denique inquit) si loco primi actus representantis tres illos leones A. B. C. substituatur alius, qui representet leones A. B. F. Angelus advertet mutationem in leone C. factam, nisi actus primus attigerit distinctè leonem C. ut talem? Respondeo, quòd Angelus advertet quidem mutationem actus, sed talem mutationem in leone C. factam non advertet; quia sic per actum, vel potius in actu substituente leonem F. cognoscit, ut illum à leone C. nec positivè distinguat, nec cum eo positivè confundat; sed negativè tantum: quomodò etiam leo C. à primo actu attingitur, sic nempè, ut illum à leone F. nec positivè distinguat, nec cum eo positivè confundat; quod autem neutro istorum modo attingit, non attingit; quod non attingit, mutatum esse non advertit. Undè tota distinctio, quam advertet Angelus, non erit ex parte objectorum, sed ex parte actuum, qui, mutato objecto, etiam confusissimè representato, mutantur, ob mutatum respectum transcendentem; & sic corrumpit tota impugnatio Patris Comptoni; nam alia, quam sumit ab absurdo, quod inde sequitur, videlicet, per visum fieri posse Universalis, infra, esse absurdum ostenditur.

CXLIX. Obijcies 2º. non est undè præcisio formalis sive conceptus multa per modum unius confundens det unitatem naturæ Universalis, magis quàm singularitatem, vitalitatem, &c. sed hanc non dat; ergò neque illam.

Pro resolutione huius argumenti,

CL. Adverte 1º. cujuscunque cognitionis, tam sensibilis, quàm spiritualis, duplicis generis esse proprietates: aliquæ enim sunt, quæ sequuntur propriam ejus naturam, id est modum essendi, ut esse vitale, singulare, qualitatem sensibilem, spiritualement, &c. aliquæ verò, quæ proprietatem, id est, modum operandi, sive cognoscendi, representandi, &c. objectum, ut denomina-

tiones visi, tacti, cogniti, præcisi, Vniuersalis, unius per intellectum, &c. & hæc tribuuntur objectis, ut patebit attendenti modum loquendi communem; non item illæ, quia cognitioni conveniunt secundum se, & præciso respectu ad objectum. Hinc

CLII. Adverte 2º. præcisionem formalem esse unificantem & Vniuersalificantem, ut quo, secundum modum suum cognoscendi; non verò secundum se, & secundum modum essendi, propter rationem datam. His præmissis, ad objectionem

CLIII. Respondeo distinguendo maiorem, non est undè præcisio formalis, &c. considerata secundum se & modum essendi, det unitatem naturæ Vniuersali, magis, quàm singularitatem, vitalitatem, &c. concedo maiorem; nec mirum, quia ut sic, nec est unifica, nec universalificans: considerata secundum modum cognoscendi; nego maiorem: & hæc conformiter ad D. Thomam Opusc. 55º, ubi de cognitione unificante & universalificante, sive de Vniuersalitate, sic loquitur. *Est enim in solo intellectu singularis, & est Vniuersalis in quantum habet rationem unius formæ ad omnia individua, quæ sunt extra animam, prout equaliter est similitudo omnium.* Item Opusc. 56º. *Vniuersale est plura in quantum in pluribus est, & unum in cognitione.* Undè ulterius patet, R. Patrem Comptonum Log. Disp. 30. Section. 1. ad hanc nostram distinctionem non attendisse, dum obijcit: unitas, secundum hos Authores, est solus actus intellectus denominans singularia unum, ergò ille actus, si objectum cognoscat ut unum, sese cognoscat & pro objecto habeat, necesse est: duplex enim (ad quod non attendit) est unitas, alia conceptus Vniuersalificantis correspondens conceptui secundum se, & entitatem suam: alia naturæ Vniuersalis correspondens conceptui secundum ejus modum operandi; illa quidem est conceptus denominans, &c. sed hæc solum est objectum, denominatum tamen à conceptu Vniuersalificante spectato secundum operandi modum: undè patet ad antecedens argumenti P. Comptoni; ad consequentiam autem Respondeo, actum Vniuersalificantem non cognoscere objectum ut unum in actu signato & secundum se, quomodo unus est; sed in actu exercito sui secundum modum operandi spectati, quomodo unificans est.

CLIII. Obijcies 3º. intellectus per præcisionem non concipit plura ut plura, sed plura ut unum; ergò præscindit unitatem objectivam à singularibus, & consequenter natura Vniuersalis habet unitatem, partim saltem intrinsecam, & non totam extrinsecam.

CLIV. Confirmatur, natura ut concepta actu Vniuersalificante est Vniuersalis, ergò ut sic non dicit plura ut plura; quia hæc non sunt Vniuersalia: ergò dicit plura ut unum objectivè.

CLV. Respondeo distinguendo antecedens duobus modis: 1º. non concipit plura ut plura ex parte objecti, ita scilicet ut ly ut reduplicet supra objectum, nego antecedens; nam objectum reipsa est plura, licet confusè cognita: non concipit plura ut plura ex parte conceptus, ita scilicet ut ly ut reduplicet supra modum operandi conceptus, quo multa per modum unius concipit, & inter se confundit, nego antecedens. 2º non concipit plura ut plura in actu signato, id est, ex parte objecti, nego

antecedens: non concipit plura ut plura in actu exercito, id est, non ita concipit plura, ut dum conceptus exercetur circa illa, plura faciat, concedo antecedens: nec mirum, quia, ut diximus, facit unum ex parte sua, ac proinde omnino extrinsecè unum.

Ad confirmationem

CLVI. Respondeo distinguendo consequens, ut antè; natura Vniuersalis ut sic non dicit plura ut plura in actu signato & ex parte objecti, ita scilicet ut ly ut reduplicet supra objectum, nego consequentiam: in actu exercito & ex parte conceptus, ita scilicet ut ly ut reduplicet supra modum operandi conceptus, quo multa per modum unius concipit & inter se confundit, concedo consequentiam: ergò dicit plura ut unum objectivè, nego consequentiam; ratio patet ex dictis.

CLVII. Obijcies 4º. natura Vniuersalis vi unitatis, quam habet, debet esse apta identificari tota multis realiter distinctis; sed talem aptitudinem habere non potest vi unitatis formalis omnino extrinsecæ; ergò illam habere debet, vi unitatis objectivæ, partim saltem intrinsecæ. Consequentia patet, probatur minor, quia illa, utpotè omnino extrinsecæ illis multis, est ab illis realiter distincta; sed natura Vniuersalis non potest esse apta identificari realiter distinctis vi entis ab ab illis realiter distincti; nam sicut realiter distincta nequeunt de se invicem affirmari; ita nec dare possunt affirmari de realiter distinctis: ergò, &c.

CLVIII. Respondeo negando minorem, ad ejus probationem, concessa maiore, distinguo minorem; sed natura Vniuersalis non potest esse apta identificari realiter distinctis vi entis ab illis realiter distincti, si identificatio fiat ex parte solius intellectus potentie realiter ab illis distinctæ, nego minorem; si identificatio fiat ex parte objecti & realiter distinctorum, concedo minorem; verum identificatio naturæ Vniuersalis multis realiter distinctis, non fit ex parte objecti; nam sicut natura non est una ex parte objecti; ita nec ex parte objecti ut una identificatur multis realiter distinctis, sed ex parte intellectus tantum, ex parte cuius solius est una: quando enim affirmatur homo de Petro, hoc modo, *Petrus est homo*; ex parte objecti affirmatur *Petrus de Petro*, hoc modo, *Petrus est Petrus*; ratio est, quia ly *homo* ex parte objecti, nihil aliud est, quàm omnia individua humana, & per copulam sive contractionem determinatur ut potius pro Petro, quàm pro aliis in illa propositione accipiat; sic tamen ut ex parte conceptus confusi, prout præcisè tendit in prædicatum hujus propositionis, *Petrus est homo*, non affirmetur *Petrus de Petro*, sed natura Vniuersalis & una omnium individuum humanorum, pro quo vide infra Disp. 3º. Dub. 4.

CLIX. Nec dicas, ergò ex parte conceptus confusi, prout præcisè tendit in prædicatum hujus propositionis, *Petrus est homo*, hæc propositio, *Petrus est homo*, non minus est falsa, quàm hæc, *Petrus est natura Vniuersalis & una omnium individuum humanorum*: negatur enim consequentia, quia sicut solum prædicatum non est propositio, ita nec conceptus confusus, prout præcisè tendit in prædicatum ut à subiecto distinctum, est propositio; ac proinde ex parte ipsius prout præcisè tendit

tendit in prædicatum, propositio hæc: *Petrus est homo*, non potest esse falsa; quia ut sic totam propositionem non attingit; sed solum terminum siue prædicatum, in quo nulla est veritas aut falsitas propositionalis.

CLX. Obijcies 5°. conceptus distinctus; vel potius diuidens naturam Vniuersalem, siue unum in multa, attingit multa intrinsecè objectivè; ergo è contrà conceptus confusus, vel potius uniens naturam Vniuersalem siue multa in unum, attingit unum intrinsecè objectivè; præbatur consequentia, quia oppositorum opposita est ratio.

CLXI. Respondeo negando consequentiam, est enim disparitas, quod unum formaliter ex parte actus sit reipsa intrinsecè objectivè & realiter multa, quæ nullâ ratione possunt fieri unum intrinsecè objectivè & realiter, bene extrinsecè, ut sæpè Dubiis præcedentibus probatum est: ad probationem verò consequentiæ, Respondeo oppositorum non esse quoad omnia oppositam rationem; etenim conceptus ille diuidens, ab uniente solum distinguitur, quod destruat unitatem formalem, hic verò ponat.

D V B I V M V I I I.

An Natura Physicè multiplicabilis abstracta ab uno individuo Physico tantum, sit Vniuersalis & prædicabilis de aliis individuis Physicis.

R E S O L U T I O.

CLXII. Dico contrà PP. Hurtadum Disputatione 5. Metaph. Sectione 9. & Smigletium Disp. 4. q. 4. & quosdam alios, naturam etiam Physicè multiplicabilis, siue cuius realiter existunt, vel realiter existere possunt plura individua, formaliter præcisa ab uno individuo tantum, non est de aliis individuis Physicis à quibus abstracta non est, prædicabilis, & respectu eorum Vniuersalis.

CLXIII. Probatur, quia natura Vniuersalis prædicabilis de multis individuis Physicis debet esse una ex parte præcisionis formalis & multa realiter siue ex parte objecti, ut patet: atqui natura formaliter præcisa ab uno tantum individuo, Petro v. g. non est multa realiter siue ex parte objecti magis quam Petrus, licet sit una ex parte præcisionis formalis, ergo, &c.

CLXIV. Confirmatur; natura ab uno individuo Physico tantum formaliter præcisa, tantum potest de uno individuo Physico affirmari, ergo non est Vniuersalis prædicabilis de multis individuis Physicis; consequentia patet: probatur antecedens; quia sicut natura formaliter præcisa non est eadem realiter, nisi cum eo à quod formaliter præcinditur (nam præcisio formalis non dat, nec tollit realem identitatem: ita ab uno tantum formaliter præcisa, potest de uno tantum affirmari, licet sit una formaliter ex parte actus; quia præter hanc unitatem requiritur multiplicitas ex parte objecti, quæ tunc non habetur.

CLXV. Obijcies tamen, natura abstracta ab uno individuo cognoscitur sine omni singularitate, ergo abstrahitur ab omnibus individuis. Probatur

consequentia; quia cognosci sine omni singularitate est abstrahi ab omnibus individuis, ergo, &c.

CLXVI. Respondeo admissio antecedente, negando consequentiam; ad ejus probationem similiter nego antecedens; ratio est; quia, cum abstractio formalis sit tantum mentalis, est identificatorum realiter aut unius gradus Metaphysici ab alio à se realiter indistincto abstractio; non verò realiter distinctorum aut unius gradus Physici ab alio à se realiter distincto: alioqui, sicut qui conciperet naturam humanam Petri sine Petreitate, conciperet eam sine omni singularitate; ita faceret naturam Petri de omni ente singulari affirmabilem; nam natura est de eo affirmabilis, à quo abstracta est, nullus tamen id dixerit. Ex his

CLXVII. Colliges naturam à duobus individuis Physicis abstractam, non nisi esse Vniuersalem respectu istorum duorum, siue nonnisi de illis duobus esse affirmabilem; & consequenter naturam ab uno tantum abstractam, non esse respectu aliorum individuum Physicorum Vniuersalem, siue de illis affirmabilem, cum sit de uno tantum affirmabilis; illam tamen non esse positivè singularem defectu singularitatis, à qua abstrahitur, evidens est; unde dici poterit negativè singularis & negativè Vniuersalis respectu aliorum individuum Physicorum; quia non habebit positivam singularitatem.

D V B I V M I X.

Per quam præcisionem formalem natura fiat Vniuersalis formaliter.

CLXVIII. Antè Resolutionem Adverte ex PP. Hurtado, Arriaga, Oviedo & aliis, præcisionem formalem siue conceptum confusum, quo natura fit Vniuersalis, posse esse disjunctivum, ita ut attingat multa individua sub disjunctione *vel*; aut copulativum, ita ut attingat multa individua sub conjunctione &. Hoc præmissio, sit

R E S O L U T I O I.

CLXIX. Dico 1°. contrà P. Hurtadum, natura non fit Vniuersalis per actum confusum disjunctivum siue disjunctivè attingentem plura individua; ita scilicet, ut per conceptum hominis, non attingatur, nisi *vel* Ioannes, *vel* Petrus, *vel* Paulus, &c.

CLXX. Probatur, quia non datur actus disjunctivus, tam confusus ac requiritur ad hoc, ut natura sit Vniuersalis, ergo, &c. Probatur antecedens, quia ad hoc, ut natura sit Vniuersalis, requiritur actus confusus nullo modo distinguens singularia inter se; alioqui ea non faceret unum: nam attingeret hæcceitates, quæ, utpotè rationes distinctionis, hoc ipso, quod attinguntur, impediunt unum, non secus ac ipsa distinctio: atqui omnis actus disjunctivus attingens disjunctivè singularia, hoc ipso quod disjunctivus est, ea inter se disjungit, ac proinde aliquo modo distinguit, ergo, &c.

CLXXI. Dixi aliquo modo distinguit; quia evidens est actum disjunctivum non ita perfectè